

много врѣме былъ е открытъ Меркурій, кой-то е хвѣрчалъ близо до само-то слънце, и подражавалъ любопытны-тъ движенія на Венера.

Тука вървежа на планетны-тъ открытія былъ изведнаждъ спрѣтъ; колко остро и да е было зрѣніе-то на древнія астрономъ, колко продължителенъ и търпѣливъ да е былъ труда на неговы-тъ изслѣдванія, но невъоръжено-то зрѣніе немогло да проникне задъ велика-та орбита на Сатурна; а за това са и прѣкратили по-нататъшны-тъ изслѣдванія. Внимателно-то разглѣдваніе на планеты-тъ открыло много важны явленія. Намѣрено было, че три отъ тѣхъ: Марсъ, Юпитеръ и Сатурнъ извървяватъ небе-то около-врѣстъ, както слънце-то и мѣсяца и въ сѣщо направленіе; но съ тѣзи заблѣжителна разлика, че кога-то слънце-то и мѣсяца са движатъ постоянно и равномерно по едно и сѣщо направленіе, планеты-тъ, напротивъ, нѣкога или вървятъ полегка, спиржъ са и са поврщжътъ назадъ, или пакъ ставатъ неподвижны, и послѣ изново наченватъ свое-то постъпателно движеніе напрѣдъ. Періоды-тъ на обръщенія-та имъ были открыты, като са заблѣжвало врѣме-то, кое-то са изминувало отъ тръгваніе-то имъ отъ нѣкоя свѣтлива и добрѣ позната неподвижна звѣзда, до дѣто, като извървявали небе-то около-врѣстъ, пакъ са върщали до сѣща-та неподвижна звѣзда. При това са намѣрило, че врѣмена-та на тѣзи обръщенія много са отличавали едно отъ друго. Марсъ са обръщаль въ 687 дни, Юпитеръ въ 4332 дни, а Сатурнъ въ 10759 дни, или почти 30 наши години! Всички тѣзи планеты слѣдовали свои-тъ небесны странствованія между сѣщи-тъ сжзвѣздія, кой-то сж блѣжжили пжтя на слънце-то и на мѣсяца, и по тѣзи причина звѣздны-тъ тѣзи купове особено съсредоточили вниманіе-то на първы-тъ астрономы и станали отличны отъ всички други. Колко-то и да са осветли Исторія-та на първобытны-тъ врѣмена на чловѣчество-то, чрѣзъ разработваніе ероглифическы-тъ памятници на прѣминало-то, нѣма никаква надѣжда да са проникне нѣкога въ далечно-то прѣминало, за да може да са узнае поне име-то на народа, кому-то длъжѣемъ първы-тъ зачаткы на звѣздна-та наука.

До тука въ изучваніе-то на небеса-та око-то и разума извършили всячка-та работа. Колко бърже и да приглѣдахмы вървежа на първы-тъ открытія и колко-то кжъ да е можаль да бжде періода, въ кой-то тѣ были направены, вѣроятно, всѣкой е вече заблѣжилъ, колко голѣма е разлика-та между свѣтлина-та, коя-то толкосъ рано озарила чловѣчество-то, като му прѣдвѣщавала идваніе-то на по-ясенъ день, и тѣзи джлбока и по-всемѣтна тъмнина, коя-то покрывала свѣта прѣди зора-та на науката. Насърденъ отъ успѣха, кой-то до сега награждаваль търпѣливия трудъ на наблюдателя, чловѣческыя-тъ умъ захваналь да впуска свои-тъ изслѣдванія по-джлбоко и по-джлбоко въ область-та на тайнственно-то и непознато-то.

При наблюденія-та на годишно-то движеніе на слънце-то между неподвижны-тъ звѣзды, съглѣдало са отколѣ една замѣчателна особенность. Тѣзи особенность была слѣдующа-та: врѣме-то отъ изгрѣваніе-то до залѣзваніе-то на звѣзды-тъ вынаги си оставало едно и сѣщо прѣзъ сичката година, а пакъ врѣме-то отъ изгрѣваніе-то до залѣзваніе-то на слънце-то постоянно са измѣнявало и туй измѣненіе ставало въ продълженіе